

Hr. inv. D.I. 6.6(2)

TEATRUL
DE STAT
PIATRA
NEAMT

64
65

PREMIERĂ PE TARĂ nu sînt turnul eiffel

pseudo-comedie în 2 părți de ECATERINA OPROIU

ECATERINA
OPROIU

NU SINT TURNUL EIFFEL

pseudo-comedie în 2 părți

Regia artistică :

ION COJAR

de la Teatrul Mic din București

Asistent regia artistică :

ALEXANDRU LAZĂR

Decorul și imaginea :

ADRIANA LEONESCU

de la Teatrul Mic

Costume :

GABRIELA NAZARIE

de la Teatrul Național din București

Ilustrația muzicală :

Ing. **LUCIAN IONESCU**
și **ROMEO CHELARU**

Mastru de lumini și proiecții :

TITI CONSTANTINESCU

DISTRIBUTIA :

Ea	EUGENIA DRAGOMIRESCU
Ei	VIRGIL OGĂȘANU
Bătrînul domn	GEORGE POPA MIJEA
Tanți	PAULA CHIUARU
Manți	ILEANA STANA IONESCU
Tudorică	ALEXANDRU LAZĂR
Silvia	CĂTĂLINA MURGEA
Băiatul	CONSTANTIN DRĂGĂNESCU
Femeia grasă	ANA ARDELEANU
Femeia înfiptă	MARIELLA PETRESCU
Bărbatul zăpăcit	D'ONIS E VIICU
Moașa	SEREDA VARDUCA
Un spectator în lojă	NICOLAE FĂLCUȘANU TINEL ATANASU
Un spectator de la balcon	
Cineva din stal	VIRGIL ANDRIESCU
O spectatoare	NELU MANOLESCU
	ELENA DUDULEANU

Peruci—machiaj

Elisabeta Popa Mijea

Șef electrician

Mircea Peliptan

Sufleur

Elena Duduleanu

Regia tehnică

Mihai Duduleanu

Șef de producție

Florin Burtea

Colaboratori tehnici

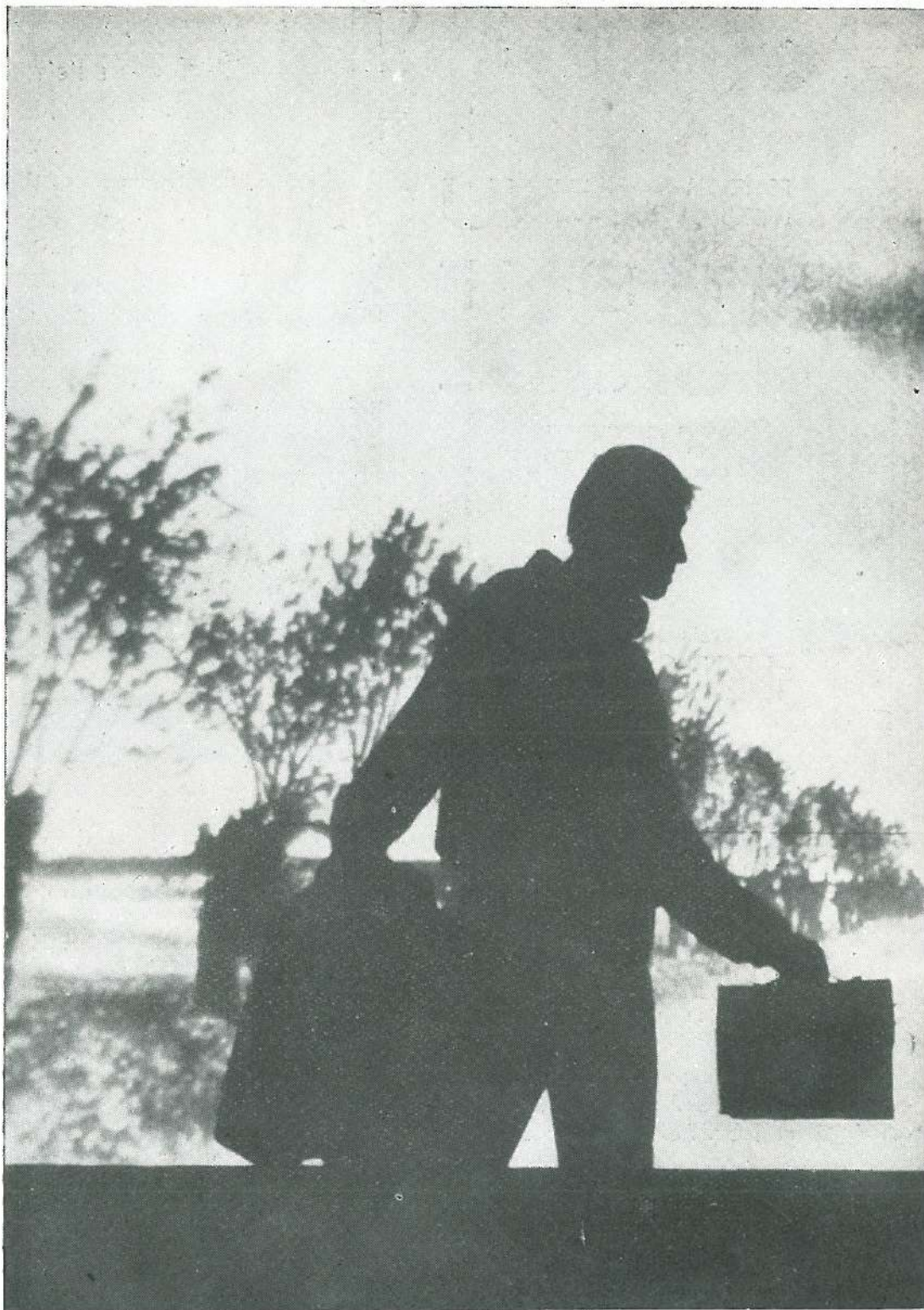
Mecanica : RADU DUMITRU (de la Teatrul Mic din București) Pictoră : PETRESCU GHEORGHE
Crotorie : DINU DUMITRU, NICULESCU MARIA, BORCEA MARIA, DUMITRU GHEORGHE
Timplărie : MARINESCU MIHAI, ILIESCU MIHAI, Electrician : I. CĂPĂȚINĂ (de la Teatrul Mic din București) POPOVICI VASILE, Tapiteria : HOGEA IOAN, Sonorizare : PUȘCU IOAN, Recuziteri : TOMULEASA IOAN, PUȘCAȘ GHEORGHE, Mînuitori decor : CĂPITANU VASILE, LUNGU GHEORGHE, MARCIUC GHEORGHE, VASILIU CONSTANTIN, IPATE GHEORGHE, CÎRNU ION, Cabintere : ACATRINEI ELENA, MUNTEANU ELENA.

Omul cel mai fericit este
acela care face fericți pe cît
mai mulți oameni.

D. DIDEROT

Nu avem mai multă jus-
tificare consumînd fericirea
fără a o produce, decît con-
sumînd bogăția fără a o pro-
duce.

B. SHAW

Fericirea adevărată n-o are,
nu poate s-o albe, decât a-
cela care o dă... Și, ca s-o
dai, nu e nevoie s-o ai; iar
ca s-o ai, trebuie să-ncepi
prin a o da.

A. VLAHUȚĂ

A căuta fericirea în această
viață, față adevăratul spirit
revoluționar.

H. IBSEN

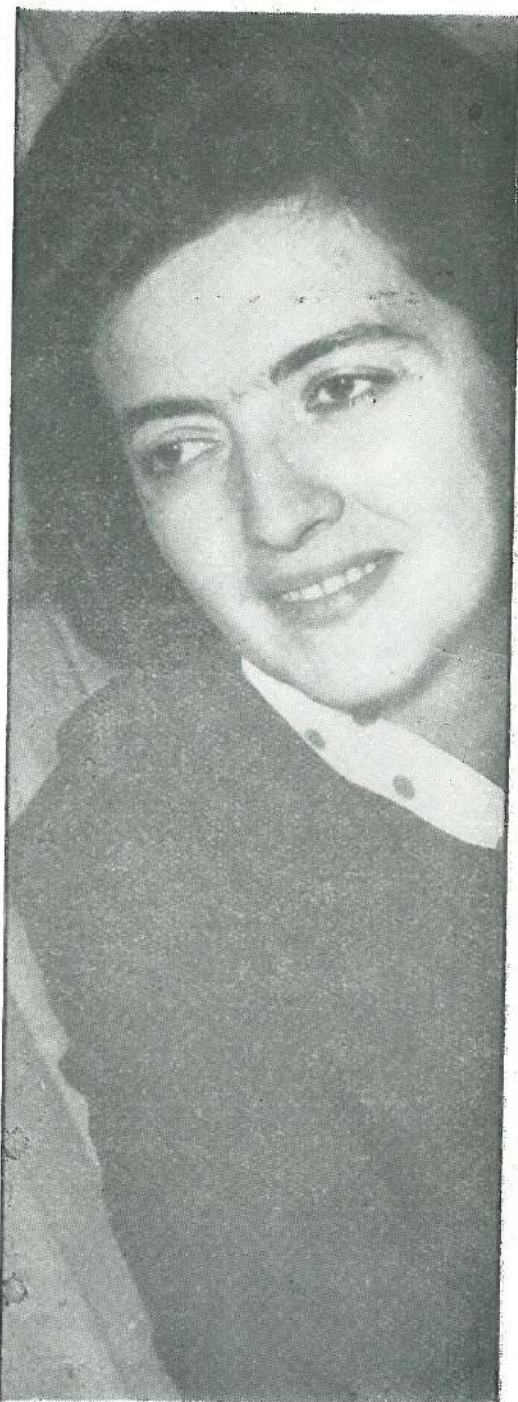
FERICIREA NU CADE DIN CER

Ecaterina Oproiu nu are nevoie să fie recomandată. Ani de-a rindul, numele ei, tipărit în coloanele „Contemporanului” și ale altor reviste și ziare, a fost căutat, urmărit cu interes și curiozitate și, — atunci când se întâmpla, — lipsa lui din rindul semnăturilor de la cronica de film și de teatru, a provocat dezamăgire. Ecaterina Oproiu a fost și este în gazetărie o prezență demnă de admirație și invidie: în lumea unor scrieri de obicei efemere și impersonale, ea a fixat tipare de gust și s-a dovedit pentru toți o parteneră de dialog, cu multă putere de convingere și un farmec aparte, numai al său.

Nu este o surpriză să descoperim astăzi numele cronicarei în capul unui afiș de teatru. Pentru că, chiar când a făcut doar comentarii pe marginea spectacolelor elaborate de alții, Ecaterina Oproiu nu a scris de una singură, nu a căutat să-și exprime doar gândurile, impresiile sale, ci a dialogat, a fost, cum tocmai spuneam, o excelentă interlocutoare. Acest talent al cuvântului spus, acest simț literar al frazei rostite era firesc s-o împingă spre teatru. Trecerea Ecaterinei Oproiu din lumea critică în aceea a autorilor, nu uimește și pentru că, totdeauna, în cronicile sale, am simțit și am gustat darul ei literar. Forța acestor comentarii săptămânale nu stătea atît în demonstrația teoretică, sau în plăcerea de a clasifica aiudoma și disecea în abstract faptul de artă, ci în capacitatea semnatarei de a trăi din nou, pentru spectator, lumea unui film sau a unei piese, a regiza pe hirtie, un nou mic spectacol al gândurilor și reacțiilor provocate de opera de artă și a ne da astfel puțința de a ne limpezi și verifica noi înșine, măsurîndu-se cu altă sensibilitate și gândire.

Nu sînt turnul Eiffel este, cum scrie subtitlul, o pseudo-comedie. În ea recunoaștem toate darurile dinainte cunoscute ale autoarei: spontaneitate, vervă neostenită, simțul culorii cuvîntului și știința de a-l face să sclipească neașteptat, ca o bijuterie, în jocul alcătuirilor verbale, dîndu-i uneori chiar prea multă strălucire. Piesa are o construcție vie, captivantă, care ia de la cinematograful exact atît cît trebuie pentru a deveni cît mai dinamic — teatrală. Dar dincolo de toate acestea, ceea ce cîștigă în ea este tonul sincer, adevărul observației asupra vieții de fiecare zi. Cunoaștem această lume și ne recunoaștem în ea — cunoaștem acest tineret, sau prea abstract-romantic sau cu ifose de cinism sub care se ascunde o mare nevoie de siguranță și de liniște. Cunoaștem gustul bucuriilor și dezamăgirilor din piesă; știm, din ce am trăit, că oricît de îndrăznețe ar fi visele începutului, singura certitudine care ne sprijină, mai tîrziu, o aflăm în muncă și în rezultatele ei concrete, indiferent dacă ele sînt spectaculoase sau mai modeste. Și mai ales știm că fericirea nu cade din cer; că nu este atît de ușor să ne-o construim și să ne constituim pe noi înșine, chiar dacă trăim într-o lume în care multe drumuri sînt deschise, chiar dacă, în afara vieții noastre intime, construim și muncim cu siguranță și cu destoinicie. De ce s-o ascundem? Există în piesă un dram de amărăciune, de părere de rău pentru tinerețea care trece și dragostea care se vede amenințată de tot felul de fapte și împrejurări. Dar tocmai acest pic de amărăciune îl salutăm: pentru că, după atîtea premiere cu piese trandafirii, în care totul se rezolvă repede și ușor, în care oamenii ajung la o fericire deplină și tocmai de aceea nu prea ispititoare, în răstimpul celor două ore și jumătate de spectacol, această tristețe a Turnului Eiffel ne amintește nu numai că răspundem pentru noi înșine și pentru iubirile noastre, dar că putem să plătim uitarea acestor răspunderi, cu prețul ratării, eșuării în meschinărie și urit.

ANA MARIA NARTI

Fericirea adevărată n-o are,
nu poate s-o aibă, decît a-
cela care o dă... Şi, ca s-o
dai, nu e nevoie s-o ai; iar
ca s-o ai, trebuie să-ncepi
prin a o da.

A. VLAHUȚĂ

A căuta fericirea în această
viață, iată adevăratul spirit
revoluționar.

H. IBSEN